

каюта. Капитанътъ мина отъ тамъ.

А бурята все ревише и ревише. Паракодътъ се люшкеше на всички страни. Най-сетне капитанътъ даде заповѣди да се спусне спасителната лодка. Въ нея влякоха петъ души матроси, но тя бѣше обърната и матроситѣ паднаха въ морето. Двама отъ тяхъ се удавиха веднага (едниятъ бѣше стариятъ италиецъ, който наглеждаше децата), а другитѣ трима успѣха да се хванатъ за хвърленитѣ негъ вжжк и бѣха извлѣчени на парахода. Туйъ вече и матроситѣ изгубиха всѣкава надежда.

Времето вървѣше. Следъ два часа паракодътъ бѣше потъналъ до самата палуба. Майкитѣ въ отчаянieto си, прегръщаша и спускаха децата си: мюзина се изцѣлуваха и се прощаваха за виноти. Након слезаха долу въ каютитѣ, — тамъ да умратъ, само и само да не гледитѣ страшното и всепоглѣщащо море! Единъ пактеникъ отъ страхъ се застреля и издѣгна на прага на своята каюта. Загиващитѣ се вързваха единъ за другъ съ върви. Чуваха се гласове, детски писъци, ужасни проточени охвания. Након пактеникъ стоеха сжщо като вкаменени; други гледаха, но нищо не разбираха, като обезумѣли. Джулия и Марио се притиснаха къмъ мачтата и сжщо така гледаха морето.

— Пушайте лодката! — чу се гласътъ на капитана.

Пуснаха и последната лодка. Въ нея влякоха чепринадесетъ души матроси и само трима пактеници. Капитанътъ остана на корабъ.

— Слизайте и вие! — извикаха му отъ лодката.

— Азъ ще остана на мѣстото си, — отговори капитанътъ.

— Слизайте! — викаха му повторно матроситѣ. Може Богъ да помогне да срещнемъ нѣкой паракодъ; тогава ще се върнемъ и ще спасимъ всички. Слизайте, иначе вие загинате.

— Не, азъ оставамъ тукъ.

— Има още едно мѣсто, — викаха пакъ отъ лодката.

— Дайте мачтата!

— Детето, подайте! — викаха матроситѣ.

До тая минута, момчето италиецъ и неговата другарка стоеха неподвижно, съвсѣмъ безъ намѣръ, но този викъ: „Де-

тето дайте!“ изведохахъ като да ги разбуди.

И тѣ двамата въ единъ мигъ се хвърлиха къмъ борта на корабъ. Всѣмъ искаше да изпревари и за това се обсъскаха, като побѣдилия зверчета:

— Мене, мене!

— Не, мене! . . .

— Дайте по-малкото! — викаха отъ лодката. — Вече и така е тежко! Дайте момчето!

Момченцето побѣди въ като мъртъвецъ. Схващъ гръмъ го удари и то съ отчаяние погледа Марио.

Марио сжщо в погледа... На гърдитѣ и още стоеха пепината кръвъ отъ него. — Хайде, по-скоро! Дай ржце, момче! Нѣма време за бавене.

— Но тя е по-лека отъ мене, — обиди се Марио съ неестественъ гласъ. — Слизай ти Джулиета, слизай!

— Хвърлай я по-скоро! — вѣрзаша матроситѣ.

Марио хвана Джулиета и я хвърли въ водата. Тя вина за мигъ, потъна въ водата, но единъ матросъ я подхвана и веднага я изтегли въ лодката.

Момчето настрѣзано стоеше на края на корабъ. Лодката отплува. Матроситѣ усилено работиха съ греблата и се бориха съ водовъртежа, който се образуваше около потъващия паракодъ. Настѣли минута, когато лодката наглеждаше въ безнадежно положение. Безъ малко тя щеше да бжде обърната. Тогва чакъ Джулиета се свѣсти, въздъхна и протегна ржце.

— Марио, Марио, прощавей! — викаше съ слабъ гласъ — Прощавей, прощавей, Марио!

— Прощавей! — отговаряше ъ отъ корабъ Марио, сжщо така съ протегнати ржце.

Лодката се отдалечаваше по разпѣвенитѣ вълни, които в доцнаха, като перде. Тъмнитѣ облаци не бѣха още се вдигнали. Отъ корабъ вече не се чуваха внове и писъци. Водата постепенно потапяше палубата.

Джулиета, вкаменена отъ ужасъ, прикри съ ржце очитѣ си, да не гледа, що става. А когато, следъ нѣколко минути, се реши да върне глава и да погледа, паракодътъ вече бѣ изчезналъ. На негово мѣсто се пѣвѣха само бурнитѣ и мжтни вълни.